

Aliş'in Kent Günlükleri

REKORLARA KOŞUYORUM

Şebnem Güler Karacan

Resimleyen: Berk Öztürk

UYUYAMIYORUM

Bir ara bugün sabah olmayacak diye çok korktum. Daha önce uyumak için hiç bu kadar debelenmemiştim. Yastıkla, yatakla, yorganla ve bol bol da kendimle savaştım desem yalan olmaz. Şu anda yastığım üçgen ile huni arası bir şekilde. Onu bu şekilde nasıl saktım bilmiyorum. Ama çok zor bir geceydi. Ve bence gece hala bitmiş sayılmaz. Çünkü saatin 3.00 olduğunu düşünüyorum. Belki de 5.00'tir. Çok da emin değilim. Yattığım yerden saati göremiyorum.

Genellikle yastığa beş kala uyurum. Bütün gün ordan oraya koşup çok yorulduğum için de hiç uykusuzluk problemi çekmem. Ama okul için katılacağım yarışmayı düşündükçe uykum kaçıyor. Koşmak, benim her zaman yaptığım bir şey ama daha önce koşu yarışmasına hiç katılmamıştım. Ya yapamazsam diye içim içimi yiyor. Koşmak iyi bir şey. Yarışmak için koşmaksa strese sebep oluyor bence. En azından bende öyle oldu.

Dün gece uyudum mu? Hayır. Bir ara kirpiklerim kelebek olup uçar mı diye düşündüm. Sizin de gördüğünüz gibi çok saçma şeyler var aklımda... Şu anda gözümün önünden renkler geçiyor gibi. Önce yeşil, sonra siyah, mavi, beyaz... Renkler resmi geçit yapıyor. Bu arada bir o yana bir bu yana dönmekten sersem oldum.

Kalkıp kitap mı okusam acaba? Şimdi ışıkları yakarsam Murat uyanır, sonra yerinden zıplar ve ağlamaya başlar. Onu ikna etmesi ve susturması gerçekten çok zor oluyor. Zaten şehre geldiğimizden beri her şeye ağlayıp duruyor. En azından biraz geç kalkarsa annem de kafasını dinler diye düşünüyorum. O yüzden Murat kalktığımı fark etmemeli.

“En iyisi, mutfağa girip, güzel bir kahvaltı hazırlamak.” diye düşünüyorum. Bu, bana ve evdekilere iyi gelebilir. Etraf karanlık. Saatin kaç olduğunu da bilmiyorum. Köyde

olsa, bizim Çilli Horoz **“Ü-üürü Ü-ürüü!”** dediğinde sabah olduğunu anlardık. Burada saate bakmadan anlayamıyoruz.

Yataktan sessizce kalkayım derken az kalsın Murat’ın ayağına basıyordum. Bu çocuk ne kadar da deli uyuyor böyle! Yatağı nerede, o taaa nerede? Döne döne kapının önüne kadar gitmiş. Bu arada biz yer yatağında yatıyoruz. O yüzden yer yatağında döne döne evin içinde gezmek hep olan şeylerden biridir. Annem her zaman **“Amma deli yatıyorsun Aliş, neredeyse bahçeye çıkıp dolaşacakmışsın oğlum.”** derdi küçükken. Demek ki Murat da bana benzemiş.

Murat'ı önce çektim, sonra biraz ittim ve yatağına kadar taşıdım. Gözleri açılır gibi oldu. Sesini duydum. **Eyvah!** Uyandı mı yani şimdi? Sonra aniden aklıma pışpışlamak geldi. Kapattı gözlerini. Biraz da saçını sevdim, şu anda horluyor.

Mutfaktaki tangır tungur seslerin arasında, sininin içine bütün kahvaltılıkaları doldurdum. Köyden getirdiğimiz pekmez, bal, peynir, köy ekmeğini de sofranın üstüne yerleştirdim. Ortalık karanlık, sokak lambasının ışığıyla el yordamı ile buluyorum her şeyi. Çünkü

ışık yakarsam evdekiler uyanırlar diye korkuyorum. Zaten belli bir süre sonra göz alışıyor karanlığa.

KOŞMAK İÇİN SAĞLIKLI KAHVARTI

Bir yandan çayı koyuyor, bir yandan da kendi kendime söyleniyorum.

- Ben bu işi başarmalıyım!

Anneme söylesem de, arkamdan dua etse. Annem dua ettiğinde benim içim çok rahat ediyor. Yolum açılıyor ve sanki önümdeki engeller kalkıyor gibi geliyor.

Okuldaki öğretmenlerim, Müdür, Okul Aile Birliği, hepsi ama hepsi benim için çabaladı kaç gündür.

